

попъ Михалевъ; бакалски — на Статъ Кабакчията; бакалски — Ескендера въ турската махала; бакалски — на Статъ Севриолу при църквата св. Атанасъ; бакалски — на хаджи Димитъра Райноолу на края на селото по пътя за Лѣсковецъ.

Съ обѣггане на кожи за царвули се занимаваха: Никола Жаката, Атанасъ Констанцалията, Атанасъ Калфичката, попъ Панайотъ и др. Имаше сжщо терзии и абаджии, които работѣха въ домътъ си. Съ соватчилъкъ или джелепликъ помня се занимаваха: Христо Атанасовъ Домузчоолу; Атанасъ Чамуровъ, Иванъ Домузчоолу, Димитъръ Домузчоолу, Стефанъ Чамуровъ и др. Имаше арбанасчани, които държаха въ кжщитъ си овце и крави, които се пасяха отъ условени за това говедари и овчари. Арбанашкото кисело млѣко бѣ прочуто, то е прочуто и сега.

Бакалскитѣ дукияни бѣха нѣщо и като аптеки. Въ тѣхъ въ наредени по рафтоветѣ елипсовидни дървени кутии имаше разни билки по народната медицина: денизъ падалфъ, докузъ кардашъ, ниамбола, дарчинъ, камфоръ, съкъзъ, шафранъ, хининъ, зоруръ (киноваръ) и пр. Въ различни пѣкъ по форма и величина стъкла се продаваха, като лѣкарства: пасиота, горчива есенция, розмаринъ, тинктура, локмароху, кралъ-сую и пр.

При това при всѣки бакалски дукиянъ имаше и кафене.

Арбанасчанитѣ, съ своето трудолюбие, трезвеностъ, разумната си пестеливостъ, предприемчивия си духъ и, сравнително, доста висока интелигентностъ, можаха да достигнатъ до едно благосъстояние, което имъ даваше възможностъ да мислятъ за просвѣта, за духовно напредване. Изобщо българинътъ само съ това свое трудолюбие и разумна пестеливостъ можа да уреди своя поминъкъ, да се освободи отъ тежкото икономическо положение и да откупи ония спяхийски земи, които е обработвалъ, намирайки се въ крепостническо обвързване.

Арбанасчани сж вършили търговия и въ околнитѣ градове и села, особено следъ упадъка на самото село. Много арбанасчани е имало и има днесъ въ: Търново, Горна-Орѣховица, Лѣсковецъ, Дрѣново, Габрово, Попово, Разградъ, Свищовъ, Русе, Варна, Шуменъ, София, Пловдивъ и др., както и въ близкитѣ села: Драганово, Долня Орѣховица, Джулиница, Водица, Кесарево, Сушица, Коцина, Трамбешъ, Косова, Бѣла, Ресенъ, Павликени и пр. Въ много отъ градоветѣ и селата, особено въ Попово, има цели арбанашки колонии. Следъ освобождението, малцина арбанасчани сж останали търговци въ Арбанаси и търговията въ това село замръ.

Споредъ сведенията, които ми се дадоха съ официално писмо № 1438 отъ 24 декември 1934 г., подписано отъ сегашния замѣстникъ кмета Коста хаджи Тодовъ и дѣловодителя Симо Григоровъ, арбанашката община не е вече самостоятелна, а е съставна часть отъ Горно-Орѣховската и се управлява отъ кметски намѣстникъ и дѣловодителъ. Отъ многобройнитѣ нѣкога около 1300 кжщи днесъ сж останали всичко 190, при едно населеление отъ 760 души, включително и децата, отъ които 370 отъ мъжки полъ и 390 отъ женски полъ.

Въ селото има днесъ: 6 дюкяна съ бакалия и крѣчмарство; два дюкяна брашнарски; две каменодѣлски работилници; една бръснарница и една фурна.

Поминъкътъ на останалото население се разпредѣля: съ земедѣлие се занимаватъ 30 семейства, състоящи се общо отъ 100—120 члена; съ скотовѣдство — 15 семейства съ около 50 члена; съ лозарство се занимаватъ около 20 души; съ шивачество, обушарство, желѣзарство и др. занаяти — около 30 души. Останалитѣ работоспособни сж надничари,